

ADVENT

2018

Elmélkedések advent minden napjára december 2-24-ig.
A vasárnapi elmélkedéseket az „Érted vagyok” folyóiratból vettük át.

A Bokor Közösség 5. és 10. régiója

Bevezető gondolatok

Sokféle várákozás van. Az advent egy jó, kellemes várákozás. A jó dolgokra szeretünk várákozni, a rosszakra, kellemetlenekre nem.

Az élethez hozzátartoznak a rossz, kellemetlen dolgok is, azaz a nehézségek. Persze, ezekre nem várákozunk jóleső éréssel, még ha tudjuk is egyik-másikról, hogy bekövetkezik.

Sok ember nem látja be teljes mértékben az élet nehézségét, ezért sopánkodik. Mintha csak őt, sújtaná valami megkülönböztetett átok. Mások okolják a nehézségekért, hibáztatják a házastársát, gyerekét, barátját, a főnökét, vagy a kormányt, a társadalmat, a rendszert, csak éppen a megoldás felé nem tesznek lépést. Pedig az élet problémáinak láncolata. Megoldani akarjuk őket, vagy sopánkodni fölöttük?

A problémák természetük szerint kelhetnek csalódást, szomorúságot, magányérzetet, bűntudatot, megbánást, haragot, félelmet, szorongást, vagy gyötrődést, kétségbeesést stb. Ezek az érzelmi állapotok gyakran fölérnek a fizikai fájdalommal, néha annak is a legrosszabb fajtájával. Lehet csökkenteni, elviselhetővé szelídíteni ezeket a fájdalmakat? Némelyiket igen, némelyiket nem. Az ember lelkét, szellemét lehet erősíteni a nehézségekhez.

A lelki, szellemi fejlődés egyik fontos lépcsőfoka, amikor belátjuk, hogy az élet velejárója a gondok fölismerésének, a gondokkal való szembenézésnek és a megoldásnak, illetve a fájdalom elviselésének folyamata. Kétezer éve a názáreti Jézus a fölismerés, szembenézés, megoldás és elviselés területén is példát adott. Szegődjünk a nyomába és hallgassuk meg, mit üzen, mit tanít nekünk a Mester a testvérbarátaink elmélkedéseiben keresztül a 2018. évben, karácsonyra várákozva!

Balogh Laci, Debrecen

„Jelek lesznek... Legyetek tehát éberek!”

A mai evangéliumban kétségbeesett rettegésről, félelemről olvashatunk, amikor az ég erői megrendülnek, és az Emberfia eljön. Mikorról szólnak ezek az ijesztő szavak? Nem tudhatjuk, de az elmúlt évek sok-sok vészjósló jelzése, a jelen kor problémái arra is utalhatnának, hogy akár a közeljövőről is szólhatnának ezek a sorok. Nem tudjuk, és nem is az az üzenetük, hogy féljünk attól, ami ránk várhat. Inkább arról szólnak, hogy *a mai kor próbára teszi a hitünket.*

Az életünk gondjai, a Földünk gondjai, a világ gondjai azt eredményezhetik, hogy a szívünk elnehezedik és elmerül ezekben a gondokban. Az Istennel való **egység**ből **kétség**be esünk.

A kétség ellen a legjobb orvosság az egység felé kapaszkodás – imával, lelkiérettel és a belső egyensúlyunk megerősítésével. Az imaélet egyik pozitív eredménye lehet a bennünk lévő **félelem** átalakulása bizalommá, hitté, hiszen nekünk van kapaszkodónk: „Én veletek vagyok a világ végezetéig!” Bármilyen történhet – nem vagyunk egyedül, mert a legnagyobb sötétségben, rettenetben is **jelen van az Isten!** És ha Isten velünk, ki ellenünk? Van-e bennünk akkora hit, hogy az elűzze a félelmeinket???

Nem tudjuk, de nem is nekünk kell megmentenünk a világot, elég, ha a közvetlen környezetünkben megtesszük azt, ami rajtunk múlik. Kerüljük a negatív gondolatokat és érzelmeket, mert azok blokkolják akaratunkat és cselekvőképességünket. A megbocsátás, a felelősség vállalása, a pozitív, megerősítő gondolatok, a humor, az apró sikerélmények segítenek felülemelkedni a nehézségeken.

Az evangélium (és Advent kezdete is) sugallja az éberséget, a tudatos jelenben élést. Mert „jelek lesznek”! Isten folyamatos „adásban van” – de nekünk kell a „**jel**-en lenni”, vagyis jelen lenni! Csak akkor tudunk a magasabb isteni szándékokkal összhangban cselekedni. A félelem nem tud a jelenbe hatolni, a félelem mindig a múlthoz vagy a jövőhöz kapcsolódik. Akarjunk az „itt és most”-ban élni, mert csak ott tudjuk észrevenni Azt, Aki Van, Aki értünk Van, Aki minden körülmények között velünk van, és drukkol nekünk. *Álljunk meg Előtte, és emeljük fel a fejünket!*

Mikloviczné Panni, Nőtincs

„Vigyázzatok hát magatokra, nehogy csömörben és mámorban és életviteli gondokban nehezedjék el a szívetek és váratlanul törjön rátok az a nap.” (Lk 25,34)

- Mennyire tudok vigyázni magamra? Milyen értelemben?
- Milyen életviteli gondok terhelnek? Mennyire?
- Mitől szokott elnehezülni a szívem?

Angel

„Uram nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én szolgám!”

A kafarnaumi százados szolgája számára kér segítséget a legfőbb doktortól, akinek egyetlen szavában is ott a gyógyulás.

Jézus azonnali orvoslást, segítséget kínál.

A százados felismeri, hogy bűnös életű és nem méltó Jézus segítségére, mégis teljes bizalommal fordul hozzá. „Csak egy szóval mondd és meggyógyul az én szolgám.”

Hisz a szavak erejében, különösen Jézusban.

Ő maga katonaelem, aki hozzászokott, hogy parancsot oszt katonáinak és a szavak ereje által, minden parancsa teljesül.

Hogyne hinne Jézus szavának erejében, hiszen az Isten ereje, amely irgalmas szeretetből fakadó igyekezetében nyilvánul meg.

Ez a feltétel nélküli nagy és erős hit Jézust is meghatja (mert Ő minden jót örömmel fogad).

Tisztában van esendőségünkkel, tudja, kinek van szüksége gyors orvosi segítségre.

Nem mond le rólunk, kitért karral utánunk nyúl és igyekszik minket magához vonzani.

Végül az ige üzeneteként a „Mennyország” távlata nyílik meg előttünk, a patriarchák (Istenre hangolt emberek), Ábrahám, Izsák, Jákob asztalához ülhetünk.

Ők olyan példaképek, akiken keresztül Isten eljuttatja hozzánk mondanivalóját.

Jöjjünk bár napkeletről vagy napnyugatról, az irgalmas szeretet valamennyiünk számára magadatott.

Vasné Pálfia Judit, Nőtincs, BK (Biblia Kör)

Ez a fejezet a kafarnaumi századost állítja eléünk példának, aki a Kafarnaumban állomásozó római helyőrség tisztje volt.

Különleges embert ismerhetünk meg személyében. Arra hívja fel a figyelmet, hogy egy hitetlen katonatiszt is viselkedhet emberségesen, aki a megszálló hatalom tisztjeként nem rombolni, hanem építeni akart.

Tisztelte és szerette a népet, ahol szolgálatba állították, még templomot is épített nekik. Ragaszkodó szeretettel viseltetett szolgája iránt.

Komoly önismerettel rendelkezett, tudta, hogy ő érdemtelen arra, hogy Jézus elé járuljon ilyen nagy kéréssel. Méltatlannak érezte magát arra, hogy otthonába jöjjön a Mester.

Nagy hittel és bizalommal bíró volt Jézus felé. Hitte, hogy elég csak egy szó, és meggyógyul a szolgája.

Jézus is elcsodálkozik ekkora hiten, amekkorát nem talált egész Izraelben.

Elnyeri Jézus dicséretét és szolgája is meggyógyul.

Föltehetjük magunknak is a kérdést:

- Van-e akkora bizalmunk Jézusban, hogy érdemtelenül is gyógyulást kérjünk mások számára?
- Van-e bennünk előítélet más felé, csak azért, mert az illető egy erőszakos szervezet tagja?
- Bízunk-e abban, hogy hitüket nem gyakorló felebarátaink is lehetnek példamutatóan becsületes emberek?

Komolyan gondoljuk-e a szentáldozás előtt máig elismételt mondatot: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem.”?

Sz.né Erzsi

Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is (Lk.12:34.) - mondja másutt Jézus, ám ez az igazság nagyon is ideillik. Mert úgy látom, ez a visszajáról is igaz: ... ahol a szívetek, ott teremtek kincseket is! De mit is jelent a szívét követni, a szív szavát meghallani és szívvel látni? A szív a Szeretet központja, melyet maga Isten oltott belénk! Mindenkibe, válogatás nélkül! Ezen a „csatornán” keresztül tudjuk közvetlenül elérni Őt, aki „köztünk ... és bennünk van”(Lk 17,21) Persze ahhoz, hogy ne keverjük össze a szívünk vágyait és ösztöneit a tisztán (szívvel) látással, először Istenre kell hangolódnunk. Választanunk, hívünk, kérnünk kell Őt, mentálisan tisztogatva önmagunkat, mind mélyebb önismerettel! „Ti keressétek csak az Ő országát, és mindezt megkapjátok hozzá.” (Lk 12,31). Ahogy Saint-Exupery oly finoman ráérezett: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.” S a mai evangélium Jézusa boldogan ujjong örömeiben, hogy Atyánk feltárta ezt a látást a „kicsinyek” előtt: „Boldog a szem, mely látja, amit láttok.” Mondja ezt azon 72 tanítványának, akik első „evangelizációs” útjukról térnek vissza hozzá lelkendezve. „De ne annak örüljétek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, hanem annak örüljétek, hogy *nevetek fel van írva a mennyekben.*” (Lk 10,20) Mit is mond itt Jézus tulajdonképpen? Arról beszél, hogy aki eléri szívével a Teremtőjét, átérzi annak minden értelmet felülmúló szeretetét, az már most megtapasztalja, hogy Isten országa bennünk van, köztünk van!

Éppen erre irányul a fohász a mára kijelölt zsoltárban: „Isten, add át ítéletedet a királynak, igazságodat a király fiának.” Azt az Istenben látást, járást kéri, mely „... megmenti őket...”, hogy „bősséggel legyen...”, hogy a „...város népe virágozzék”! Jézus pedig pont ezt az ajándékot hozta el hozzánk. „Atyám mindent átadott nekem...” (Lk 10,22) „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve! Én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28) Izajás azt mondja, „Rajta nyugszik az Úr lelke” – aki eljön hozzánk és hiszem, hogy Jézusról beszél. S ő nem köznapi módon lát, hall és ítél, hanem – úgy írja – „igazságosan ítél”. Ám óvva intek mindenkit, hogy abba a hibába essék, hogy ezt az igazságot a mi igazságosságunkhoz mérje! Mi más is példázza jobban a különbséget, mint az, a mindannyiunk számára talán legnagyobb kihívást adó tanítás, ahol Jézus az ellenségszeretetről és az ítélkezéstről szól. (Lásd: Lk 6,27-43) „Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.... amilyen mértékkel ti mértek, olyannal mérnek majd nektek is.” (Lk 6,36-38). S itt el is érkeztünk a mára kijelölt igék kényes részeihez: tudni illik, hogyan is értelmezhetjük az itt megbúvó lesújtó istenképet: „...megveri a földet, ...megöli az istentelent, ...alázta meg az erőszakoskodót...” Én erre is Jézustól kérek választ! Ezek az ószövetségi képek szépen rávilágítanak az imént taglalt – nagyon is emberi léptékű – gondolkodásra. Tartja a mondás: mindenki magából indul ki! Továbbviszem: aki a környezete iránt tele van ítéletekkel, kritikával, hibáztatással, vádaskodással, az sajnos – többnyire tudattalan szinten -, de önmagában sem lelhet békére, hiszen mindez az ítélkezés önmaga ellen is irányul. Tehát nincs meg benne az önmagát feltételek nélkül elfogadó Szeretet. S aki önmagát nem tudja így szeretni, az másokat is csak felszínesen, feltételekkel stb., ami igen távol áll attól, aki/ami Isten=Szeretet. E gondolat mentén kibontható, hogy aki önmagában olyan istenképet éltet, hogy az Istene „...megöli az istentelent”, arra bizony igazak Jézus intő szavai: „...olyannal mérnek majd nektek is.” Így hát igazoltnak látom, hogy: ahol a szíved, ott teremsz majd kincseket is... ☺

Kívánom hát mindannyiunknak, hogy Jézus tanítását követve: keressük elsősorban Isten országát, s így valóban „...tele lesz a föld az Úr ismeretével” már itt a földön is! S csatlakozva a zsoltáros szavaihoz: „Áldott legyen az Úr Isten, Izrael Istene, egyedül ő művel csodákat!”

Keresztury Dezső: Esti imádság

Ó, milyen vak homályba futnak
kik nélküled indulnak útnak.
A kezemet nézem: leszárad;
szívem sívó homokkal árad.

Valamikor kézen vezettél;
szökni akartam, nem engedted,
csend volt szívemben és a csendben
szavad szólt csak, mindennél szebben.

Én Istenem, hívj vissza engem!
Magam maradtam, eltévedtem.
Légy bátorságom, bizodalمام;
ó, légy úrrá megint Te rajtam!

Skutovits Hajnalka, Nőtincs, Biblia Kör

Jézus felujjongásának a története a Szentlélekben és ennek a történetnek az evangéliumban való megmaradása és rögzítése, talán annak a következménye, hogy az eseményt szemlélők számára, akik bár ismerték Jézus bensőséges imáit és kapcsolatát az Atyjával, ez az ujjongó öröm megnyilvánulás újszerű élményt jelentett. Az ilyen örömkítőrések Jézus életében sem lehettek mindennaposak. Az ember egész életében törekszik arra, hogy az életét az öröm töltsse ki. Így választ iskolát, munkahelyet, társat és szórakozást is az életben. A választásairól azonban sokszor kiderül, hogy mégsem nyújtják azt a tiszta örömet, amit várt tőle. A Szentlélekben való ujjongás nagyon különbözik az előbb felsorolt választásoktól. Először is itt nincs választásról szó. Ez nem választható opció. Ennek az ujjongó örömnak az alapja az, hogy látom és megértem a Teremtő szándékának és tervének legalább egy kis, rám vonatkozó részét, hogy látom és megértem a történelem célját. Látom és érzem ekkor, hogy történelem mögött a határtalanul és minden mértéken felül szerető Isten áll. Az ujjongó örömnak ezért mindig része a személyes hála kifejezése és az Isten, mindenekfelettségének az elismerése.

Dévai Zoltán

„Kenyérszaporítás”

Három dolgot tudnék kiemelni ebből a tanításból.

Az első: Jézus saját példáját mutatva kis, 10-12 fős csoportokba ültetve a tömeget, mint ahogy ő is 12 főt tanított a leghatékonyabban. Így lehet Isten országát építeni, elmélkedni, átbeszélni Jézus mondanivalóját.

A második: az odaadás, a szeretet, az áldozat. Ahogy ő és tanítványai az utolsó kenyérüket feláldozva, hálát adva Istennek megtörték és szétosztották a tömegnek. Minden egyes csoportba jutott egy kis kenyér, példát mutatva az embereknek, amiből kettő van, az egyiket add oda a rászorulónak . És igen, lám-lám, az emberek nem félve a holnaptól, elővették a kis aranytartalékukat és bedobták a közösbe. Rábízva ezzel magukat Istenre.

A harmadik: a hét kenyér illetve az összeszedett hét kosár maradék. A hetes szám misztikus szám. Tele vannak a meséink, mondáink a hetes számmal. Pl. a hétfejű sárkány, a hét vezér és a mese is a hetedhét országon túl kezdődik. Ami nem is annyira mese, mert az embernek hét tudatszinten kell felülkerekednie, vagy megvilágosodnia, vagy megtisztulnia mire bejut a mennyek országába. Ami után a mindenség az egység, Isten országa vár. A fektetett nyolcas is ezt jelképezi, a végtelent, a mindent. Jézus is ezeket a lépcsőfokokat példázza, tanítja.

Seres András, Diósjenő BK

„... magasztalták Izrael Istenét.”

Jézus fölment egy hegyre, nyilván azért, hogy tanítson. Nagy tömeg követte és mindenféle beteget hoztak és lerakták őket a lábai elé. A tanítás elmarad, legalábbis Máté nem említi, mert a szükségét szenvedők előbbre valók. Jézus gyógyít, a tömeg pedig csodálkozik. Vajon miért csodálkoznak, ha egyszer azért vitték oda a betegeket, hogy meggyógyítsa őket. Minden csodálkozásuk ellenére, mégis magasztalják az Istent, mert neki tulajdonítják a gyógyulásokat. Dicsérjük Istent a jó dolgokért?
„Honnan lenne a pusztaságban annyi kenyérünk, hogy jóltartsunk ekkora tömeget?”

Az ember mindig akadékoskodik. Érvel és ellen érvel, csak hogy kibújhasson a feladat alól. Nehezen hiszi el, hogy a megoldás nagyon is egyszerű. Nem az Istentől kell várni a csodát, hanem a saját erőfeszítéseinktől kell várni a „csodát”, a dolgok jóra fordulását.

Aki elindul akár csak egy rövidebb útra, visz magával némi enni-inni valót. S ha már van valamennyi, azt meg lehet osztani másokkal. Jézus példát mutat azzal, hogy Ő osztja meg először, ami náluk van, így már mindenki bátran előveszi a saját kis elemózsiáját és megosztja a mellette levővel.

Az osztozás Jézus egyik legfőbb parancsa. A mai időkben különösen aktuális, mert a világ szegényebbik fele elindult, hogy kikövetelje magának a részét. Ha nem adjuk önként, elveszik erővel.

Mit tenne most Jézus?

Hogyan mutathatjuk meg, hogy a jézusi úton járunk?

Adj Uram világhosságot, hogy felismerjük akaratomat és adj erőt, hogy meg is tudjuk cselekedni azt.
Amen.

Apáti Zsuzsa

A sziklára épült ház

Egy életen át építem a házat, ezt a földi életemet.

- Mi lehet a szikla, az alap? Talán a befelé, mélyre nyúlás, a belső építkezés, ami ugyan nem látszik, ám annál munkásabb, fáradságosabb, az őszinte önvizsgálat, tetteim mérlegre tétele, mély imaélet. Kedvenc pap atyusunk szokta mondogatni, imaélet nélkül is lehetünk jó keresztények, csak azzal valamivel könnyebb és jobb...
- Mi lehet vajon a ház? Ami a felszínen van, ami látszik. Talán az a benyomás, amit másokra teszek. Ez lehet bizony csalóka is, lehetek sikeres, miközben már rég nem újultam meg, s megeshet, hogy nincs elegendő visszhangja kifelé egy valamilyen belőlem mélyről jövő jónak.
- Az építi sziklára a házat, aki teszi is, amit Isten kér tőlünk - mondja Jézus.
A hit cselekedetek nélkül halott, mondja a Jakab levél is. (Jak 2,26.) Vannak és legyenek még olyan cselekedeteim, amelyek hitelesek, amelyekben erő van, amire a környezet felkapja a fejét, ami jel a külvilág felé, ami fajsúlyos, nem „szövegelés”.
- A Jézushoz tartozókat sem fogja elkerülni a vihar, ezt megígéri nekünk Mesterünk. Nem gondtalan életet ígér, azt mondja, vigyük elé a gondjainkat. Az is lehet, hogy el fog venni tőlünk valamit, hogy a viharból megmenekülhessünk.
- Boldog vagyok-e Jézussal? Az attól függ, mit jelent számomra a boldogság: Egészség, engem körülvevő szerető emberek védőbuboréka, felhőtlen örömök, gondtalanság, terveim megvalósulása, igazam bebizonyosodása, tisztelet, megbecsülés, a gyümölcseim beérése, tudás (hatalom) megszerzése, lendület, jókedv és fittség, szabadság?
- Lehet, hogy Istenünk a kitartás, fáradságos munka, tűrés, elengedés, bölcsesség, elviselés, megszenvedés-kikristályosodás, kicsinnyé levés, köteléket vállalás, feladatvállalás stb. érényeivel akarja teljesebbé tenni az életünket, alapozni a házunkat?

Magyar Ági, Székesfehérvár

A mai evangéliumi rész egy nagyon fontos szempontra mutat rá. Nevezetesen arra, hogy a tudatba szerzés, a tudás nem minden, nem képvisel erkölcsi értéket, még akkor sem, ha Jézus tanításáról van szó. Erkölcsi érték akkor keletkezik, ha Jézus tanítását hallgatjuk, majd azt tettekre váltjuk.

A tudatunk alakítja tehát a cselekedeteinket, de nem elhanyagolható az akarat sem, és akaratunk motorja, az érzelem sem.

Ha harmóniára törekszünk, ezeknek egységben kell lenniük. Nem lehet elszabotálni a tanulást.

Nem lehet megfeledkezni akaratunk edzéséről, és meg nem szűnően kell keresnünk az Istennel való személyes, érzelmi kapcsolatot is.

Nagyon alkalmas az adventi időszak a fentiekben való tökéletesedésünkre.

Aztán, ha ezekben már jók vagyunk, meg kell születniük, és meg is fognak születni a tettek, a szeretet cselekedetei. Úgy legyen!

Végezetül Váczi Mihály **Nem elég** című verséből egy idézet:

„Nem elég jóra vágyini, a jót akarni kell.
És nem elég csak akarni, de tenni, tenni kell!
A jószándék kevés, több kell, az értelem!
Mit ér a hűvös ész? Több kell, az érzelem!
Ám nem csak holmi érzés, de seb és szenvedély,
keresni, hogy miért élsz.
Szeress, szenvedj, remélj!”

Bandula Mária

A vakok gyógyításáról szóló evangéliumi részlet sokáig számomra is egy volt a csodás gyógyítások leírása közül, melyben az isteni hatalom és irgalmas szeretet megnyilvánulását éreztem. Később – a „miértek” által inspirált – keresgéléseim során egyre inkább a hit erejét láttam bele, ezt a szempontot éreztem egyre fontosabbnak. Később a képet teljesebbé számomra egy másik evangéliumi rész tette (Jn 9,41), ahol Jézus az írástudóknak azt mondja: „*Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, mivel azonban most azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök.*” Ebből érezhetjük, hogy bár folyamatosan keressük a válaszokat, de mégis, milyen veszélyeket tartogat az „ÉN TUDOM” állapot, ami felé pedig törekszünk. Talán éppen azt üzeni ez a rész, hogy bármikor is vélünk megtalálni egy választ, ne hagyjuk abba a kérdések feltevését és az újabb válaszok kutatását. Inkább botorkáljunk, keresgéljük a válaszokat, mintha vakok lennénk, ne dőlünk hátra a „TUDOM” érzésével eltelve, mert az az önteltséghez vezethet és a saját felsőbbrendűségünket sugallja. Ha nem akarunk a farizeusok sorsára jutni, akkor „csak” higgyünk és ezzel a (nem vak) hittel kérjük azt, hogy lássuk meg, amit kell és tudjuk megtenni, ami a dolgunk, így az elvek síkjáról a hétköznapi életbe is átültethetjük a keresésünk eredményeit.

A karácsonyi készülékben azért imádkozom, hogy figyeljek a környezetemre, szeretteimre és ne legyek vak észrevenni a felém áradó szeretetüket és segítő szándékukat, amelyet nem csak ünnepi időben, de a mindennapok zajában is tanúsítanak irányomba.

Ekler Attila, Érd

A két vak meggyógyításának története abban különbözik a többi gyógyítási történettől, hogy a vakok csak azt kérték, könyörüljön rajtuk Jézus, és hitték, hogy Jézus könyörülete meggyógyítja őket. Jézus számára nagyon fontos a hit. Ahol nem talált hitet, ott nem is tudott gyógyítani. Itt is csak azt kérte, hogy „hiszitek, hogy tudok valamit tenni veletek?”

Az „igenis hisszük” választ követte a gyógyulás.

A bennem felmerülő kérdések:

- tudok-e úgy hinni, hogy biztos vagyok benne, hogy a kérésem teljesül?
- azért mondom-e az imámban, hogy legyen meg a Te akaratod, mert ezzel kiskaput nyitok a magam számára, ha nem teljesül a kérésem, hát az Isten akaratát más volt?
- merem-e azt mondani: Istenem, akard azt, amit én? A válaszom nemleges, pedig a szándékom ez!

A hit - a valódi elhívés - erejét már az orvostudomány is vallja. Még a placebo szer is sokszor úgy gyógyít, mint az igazi. Ha a beteg hisz az orvosának, az már fél gyógyulás. Nem lehet, hogy az ember már genetikailag be van programozva a hit gyógyító erejére? A „hegymozgatáshoz” már elég egy mustármagnyi hit is!

Az én hitem mekkora?

Vigh Sanyi

Jézus születésének hírüladása

Ez az evangéliumi rész Jézus születésének hírüladását beszéli el. A megtestesülés csodáját és titkát. Az előző rész János születésének hírüladásával foglalkozik.

Gábrriel, miután Zakariással beszélt, Názáretbe ment Máriához. Mária, mikor meglátta Gábrielt, valószínűleg megijedt: „*Ne félj Mária!*” – nyugtatta az angyal és elmondta neki, Isten mire választotta ki. „*Hogyan lehetséges ez...?*” - kérdezte Mária. Ekkor hangzik el a titokzatos jövendölés.

Mária válasza: „*Az Úr szolgáló leánya vagyok...*”

Mária elfogadta Isten akaratát. Nagyon fölzaklathatta, azokban a napokban útra kelt, hogy beszélhessen Erzsébettel arról, ami történt vele.

A következő kérdések merültek fel bennem:

- Zakariásnak látomása volt a templomban. Itt nem derül ki, hogyan jelenik meg Máriának az angyal. Elfogadom-e, hogy valamilyen összeköttetés van menny és föld között?
- Üzen-e ma is az Isten?
- Volt-e már olyan élményem, amit Istentől jövő válasznak gondoltam?
- Van-e olyan barátom, bizalmasom, mint Máriának Erzsébet, akinek a legnagyobb titkomat is el tudom mondani?
- Ez a történet ma is nehezen emészthető – ebben a formában. Hogyan történhetett, hogy Mária és József nem hitetlenkedtek, hanem vállalták a megbízást?
- Milyen erős a hitem?
- Vajon én kiválasztott vagyok? Ha igen, mivel bíztak meg?

Vágó Ottilia, Érd

Ami embernek lehetetlen, Istennek lehetséges. Isten Gábrriel angyalt küldte, ő volt a hírvívő Máriához. József jegyeseként élt Názáretben, készült közös életükre.

Miért éppen őt választotta Isten?

Mária lelki békéje, tisztasága rezonált Isten szándékára, választására, ezért tudta fogni az angyal üzenetét is, és elfogadni azt.

Mi a helyzet velünk, mit tudunk egymásért tenni, Istenért, magunkért?

A mai rohanó világunkban mennyi helyet, csendet tudok adni Istennek, rezonálok-e rá, meghallom üzenetét, megfejtem – megértem – elfogadom?

Lehet, hogy nem angyal képében jut el hozzám Isten üzenete. El tudom különíteni a mai evilágnak fontos üzeneteitől, a nyakunkba zúduló információáradattól?

Nem a békességteremtés, empátia, alázat, sorolhatnám tovább, jellemző napjainkra.

Mikor állítjuk, állítom fel a fontossági sorrendet: újra és újra?

Nagytakarítás: csend, belső béke, Istenre figyelés, rezonálás Isten üzenetére, bármilyen formában kapom; megfejtem, megértem, elfogadom.

Vighné Marika

„Készítsétek az Úr útját...”

A mai evangélium Keresztelő János fellépéséről szól. Lukács tanúsága szerint „szólt az Úr Jánoshoz”. Hiszem azt, hogy nemcsak Jánoshoz, nemcsak akkor, hanem itt és most nekem, Neked is *szól az Úr*. Aki „jel-en van”, azaz jelen van, az meghallja! Akinek nyitott rá a szíve, az meghallja! János elindult az Úr szavára, és hirdette a megtérés keresztségét. Vándorprófétaként vízzel keresztelte a hozzá forduló embereket, s ez a vízkeresztiség a bűnök megbánását és az életmód megváltoztatását jelentette. Ezzel készítette János az Úr útját – akkor és ott, a Jordán környékén: ő volt a kiáltó hang és az útegyengető. Mi mivel készítjük?

Karácsonykor megérkezhet a mi szívünkbe is, ha mi is készítünk neki utat: a völgyeket feltöltjük, a hegyet és halmot elhordjuk, a görbét egyenessé tesszük. A völgy feltöltése és a hegy elhordása szimbolikus értelmű – érthetjük így is: a völgy feltöltése nem más, mint a hiányosságaink és mulasztásaink helyrehozása, pótlása; a hegy elhordása pedig a helytelen és fölösleges tetteink helyrehozása, leküzdése. Hegy mindaz, ami eltakarja előlem az „Isten dicsőségét”, völgy mindaz, ami hiányzik belőlem, hogy megláthassam az „Isten dicsőségét”. Mindkettő köztem és az Isten között áll. Az adventi várakozás arról szól, hogy az ember megvizsgálja a saját életében, hogy mi az a völgy, vagy mi az a hegy, ami közte és az Isten között áll. A Jordán partján az emberek megvallották bűneiket, és megmerültek a Jordánban, hogy testi-lelki megtisztulást nyerjenek. Két hetünk van még, hogy a bennünk megszületni akaró Szeretet-Isten számára elkészítsük az egyenes utat, hogy megláthassuk magunkban és testvéreinkben az „Isten dicsőségét”, vagyis fényét, erejét, szeretetét. Ehhez az is szükséges, hogy utat készítsük a másik ember felé is („lélektől lélekig”), utat készítsünk Isten felé („embertől Istenig”), sőt segítsük az Isten rajtunk keresztül való munkálkodását más emberek felé („Istentől emberig”). Utat, hidat építsünk, mégpedig egyenes utat! Akarsz-e útépítő lenni?

Mikloviczné Panni, Nőtincs

„El is jutott a Jordán egész környékére a bűnök eltörlését /szolgáló/ tudat – átalakításos bemerítkezést hirdetve.” (Lk 3,3)

- Mennyire küzdök bűneimmel?
- Mennyire vagyok megbocsátásra kész?
- Mennyire szorulok rá, hogy megváltoztassam az életemet?

Angel

Iz 35,1-10: ...Virulva viruljon és ujjongjon, ujjongva vigadjon!...

Zs 84:... ő békét hirdet nemzetének, szentjeinek, s mindazoknak, akik megtérnek szívükben...

Lk 5,17-26: A béna meggyógyítása...

Jézus meggyógyítja a bénát, mert „látja hitüket”.

Sőt, nem is a gyógyítással kezdi, hanem a bűneit bocsájtja meg.

Nem tudom, azok közül, akik ott voltak, sőt, mi is, felfogjuk-e, mi történt akkor ott?

Felfogjuk-e, és tudunk-e azonosulni vele? Az előbb is majdnem azt írtam: először CSAK a bűneit bocsájtja meg.

Még jó, hogy Jézus felhívja rá a figyelmet: Mi könnyebb, azt mondani: „Bocsánatot nyertek bűneid”, vagy azt mondani: „Kelj fel, és járj”?

Az olvasmány és a zsolnár szövegében is nehéz olyan elemet találni, ami nem a fizikai, konkrét szabadulást várja, nem afölött ujjong.

Bevallom őszintén, földhözragadt vagyok.

Amikor imádkozom, „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod”, mindig azt kérem magamban: Uram, add, hogy ezt komolyan tudjam gondolni!

Hogy ne azt mondjam, gondoljam: „csak egészség legyen”, hanem azt: „csak megtérés legyen”. Ha mondani könnyű is - főleg, ha nem az én egészségemről van szó -, őszintén így is gondoljam.

Most, a várakozás idején sem kérhetünk mást:

Uram, add, hogy olyan hitünk legyen, mint a bénának és társainak, hogy mi is először bűneink bocsánatát nyerhessük el tőled.

Hamar Gabriella, Érd

„Ember, Isten megbocsátotta bűneidet.” Lk 5,20

„Miért fontolgatjátok ezeket szívetekben?” Lk 5,22

„Mi könnyebb? Azt mondani: Isten megbocsátotta bűneidet, vagy azt mondani: Állj fel és járj!” Lk 5,23

A betegséggel járó élethelyzeteket az emberek különbözőképpen élik meg.

Vannak, akik valamiféle büntetésként élik meg, szenvedik el. Természetesen, nehezen fogadják el.

Vannak, akik a környezetüket hozzá nehéz helyzetbe, a számukra elviselhetetlen állapotok miatt. Lázadva, mindenkit hibáztatnak, felborítva magukban a szenvedés türelemmel való megélését.

Vannak, akik türelemmel fogadják a számukra nehezedő szenvedést. Sok esetben, a környezetük épülésére is szolgálva. Betegen is békét sugározva.

Természetesen minden ember szeretne megszabadulni a betegséggel járó élethelyzettől.

Így volt ez Jézus korában is.

Jézusban, a csodadoktort látva fordultak tömegesen hozzá, a gyógyulás reményében. Számunkra már világos, hogy Jézus működésének nem a gyógyítás volt a központi feladata. A béna ember esetében – látva a hozzá fordulókat nagy bizalmát – megesett rajtuk a szíve. Kihasználva a nagyszámú jelenlétük előtti lehetőséget feltárt előttük valamit a küldetésének lényegéből. Kifejezve, hogy nem a biológiai jólét a csúcstérték.

Kérdés:

- Van-e emberem, aki segít rajtam, szükség esetén?
- Van-e emberem, akit segíteni akarok szükség esetén?
- Mi a fontosabb számomra, a jó egészségi állapot vagy az Istennek tetsző élni akarás?

Kalina Valéria: Mottó

Az örökkévalósághoz képest az
ember élete,
A végtelen időnek csak röpke
pillanatja
És mégis, az örökkévalóság belefér,
Ebbe a röpke pillanatba.

Mlecsenkov Angel

Az eltévedt bárány

Máté eltévedt bárányt, Lukács elveszett bárányt említ. (Lk 15, 4-7)

Az elveszettben benne van, hogy akár végleg is. Itt nem erről van szó. Itt egy elcsatangolt bárány esetéről beszélünk. Arról, amelyik a pásztor közeléből messzire, látótávolságon kívülre került. A jó pásztor az elkóborolt bárány után megy, hogy megkeresse. Ha szerencsésen megtalálja, boldogan a vállára veszi, hazaviszi és jobban örül ennek az egynek, mint az el nem tévedt kilencvenkilencnek. Eddig a példabeszéd.

A mondanivaló: Jézusban az Isten Egyszülött Fia azért testesült meg, - azért lett küldve, hogy megismertesse és élénk élje a Szentháromság szeretetét. A boldog, örökkévaló Isten erre a boldogságra teremtette meg az embert. Arra, hogy részesüljön ebben az ÉN-TE viszonyban, a Lélekbe ágyazottság szeretet-életében. Ez a boldogság kulcsa, záloga. Akihez ez nem jut el, vagy ha eljut, nem érti és a „többi mind”-ben keresi a boldogságot, az tévúton jár, az elveszés útján. Jézus az, akivel az én-te viszonyt megélve, a Lélek erejével, a Lélek gyümölcseit teremtve lehetünk boldogok. A missziós parancsot is figyelembe véve szerezhetünk örömet itt a földön és a mennyben is.

Rohonczi Gábor

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve, én felüdítelek Titeket.”

Ezek a sorok ma is teljesen igazak, sőt a mai rohanó világunkban még aktuálisabb, mint valaha! Kivétel nélkül mindannyiunkra igaz.

Álljunk meg egy kicsit és gondoljuk át napjainkat, miként is múlik el!

Túlterheljük magunkat, és ezáltal teljesen elfáradunk, még talán abba is, hogy szeressünk.

Jézus azt kéri és ígéri, hogy ha hozzá megyünk, akkor Ő segít leraknunk a terheinket, és felüdít minket. Csenedesedjünk el, és nézzünk magunkba, gondoljuk át, hogy mi vajon miként oldjuk meg a gondjainkat?

- Megoldjuk saját magunk, segítség nélkül? Aztán sikerül, ahogy sikerül?
- Vagy: képesek vagyunk időt szánni arra, hogy leülve Jézussal és a segítségét kérve, megújulva új lendülettel vágjunk neki a következő napnak?

Habos Tomi, Érd

A biológiai elméjében élő ember előbb-utóbb pofára esik, csalódott lesz, kimerült, túlterhelt, halálosan fáradt, még akkor is ha „vallási köntösbe” van öltözve.

Ez az elme akkor kérdőjeleződik meg, ha már mélyről nyeli a port.

A jézusi „az én igám ugyanis kényelmes, és az én terhem könnyű” üzenet, ennek a kimerült elmének is szól, de Jézus azoknak ajánlja föl, akiket a hagyományok, családi, társadalmi elvárások, vélemények, bűntudat tesz sodródottá, megtörtté.

Azt tapasztaltam, hogy ez a felajánlott „Iga”, de nevezhetném „Igénék” is, a Lét összefüggéseinek egyre pontosabb, szenvedélyesebb megismerését adja.

Egyedül nem megy. Szellemi vezető nélkül nem megy. Ebből pedig kevés van.

A Szellemi tudatban élő embernek sincs garantálva a biológiai jólét, de a nehézségeit, feladatait, mint a legtisztább Lélek munkatársaként éli meg.

- Érted-e milyen a biológiai elme „hatalma”?
- Hogyan viszonyulsz a betegség, karrierveresztés, ... félelméhez?
- Esetleg éppen és pontosan neked szól a felajánlás?
- Milyen sodródottságaimra, kimerültségeimre emlékszem vissza, mint már erőforrások?
- Ha módod van, gépeld be és nézd meg: Egy kidobólegény és alvilági zsvány megtérése

Ujvári Józsi, Érd

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok... és én felfrissítelek titeket...”

Tanuljatok tőlem, és nyugalmat találtok lelketeknek.”

Ez a szentírási rész arra figyelmeztet minket, hogy az ember könnyen összeomlik, és nagy összevisszaság lesz az életében (lelkében), ha nem a jézusi tanítás szerint él. Mert az látszólag nagy kötöttséget jelent, valójában viszont biztos igazodási pont a mai kaotikus világban.

Jézus felszólít minket arra, hogy tőle tanuljunk, ne mástól. Őt kövessük, ne az evilág harsány hangoskodóit. Mert akkor lesz bennünk harmónia, és akkor talál nyugalmat a lelkünk, ha képesek vagyunk levetkőzni az egónkat, ha a szívünket szelíddé és alázatossá tudjuk érlelni.

Jézus azt ígéri, hogy a Jóisten erőt ad, és beborít a szeretetével, ha hozzá fordulunk, és rá tudjuk bízni magunkat. Csak rajtunk múlik, hogy mit választunk. Minden nap.

Bakonyi Mária

„Bizony mondom nektek: Asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb keresztelő Jánosnál. De, aki legkisebb a mennyek országában, nagyobb, mint Ő”.

János minden nagysága ellenére is még az Ószövetséghez tartozik. Az Újszövetség annyira felülmúlja az Ószövetséget, hogy a legkisebb keresztény is nagyobb Jánosnál, mivel felsőbb rendbe, a szeretet rendjébe tartozik. Hálásak lehetünk, hogy az Újszövetség, vagyis Jézus élete és példája által megismerhettük a Szeretet Istent, és mint a legkisebbek is bejuthatunk a mennyek országába.

- Élünk-e ezzel a lehetőséggel, vagy hagyjuk elveszni?
- Meghalljuk Jézus szavát?
- Követjük példáját?
- Merek-e Jézus útján járni?

Habos Gabi, Érd

„Bizony mondom nektek: asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál.”

Keresztelő János az Ószövetség lezárója. Vele befejeződik az igazságosztó, bosszúálló, véres Istenkép és Jézussal megkezdődik egy új élet lehetősége. Az Ő Istene mindenkit egyformán szeret, felkelti napját jókra és gonoszakra, megbocsát minden bűnösnek és szerető apaként mindenkit magához ölel.

Keresztelő János nagysága talán abban rejlik, hogy ő már megsejtett valamit ebből, tudta, hogy Jézus rendkívüli ember, mindenkit felülmúl, mert Ő valóban az Isten fia.

El tudom felejteni az igazságosságot a szeretet érdekében?

Tudom, hogy az Isten Országában a nagyság mértékegysége a szolgálat?

Apáti Zsuzsa

Boldog az az ember, aki nem követi a gonoszok tanácsát, nem áll a vétkesek útján, és nem ül le a gúnyolódók gyülekezetében, hanem az Úr törvényében leli kedvét, s törvényét éjjel-nappal eszébe forgatja!

Olyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében meghozza gyümölcsét, és amelynek nem hull le a lombja. Boldogul minden dolgában.

Nem így járnak a gonoszok, nem így, hanem úgy, miként a szálló por, amelyet elsodor a szél. Ezért a gonoszok meg nem állnak ítéletkor, sem a vétkesek az igazak gyülekezetében.

Mert ismeri az Úr az igazak útját, de elvész az istentelenek ösvénye. (1. zsoltár)

A két út.

A „zsoltár” elnevezés valójában azt a húros hangszert jelenti görögül (Pszaltérion), amellyel a zsoltárt kísérték.

A zsoltárok között vannak himnuszok, könyörgések, a szenvedés zsoltárai, hálaadások.

Az 1. zsoltár tanító költemény.

A jámbor embert az Isten bőséges áldása kíséri, a gonoszra az Úr büntető ítélete vár.

Az első zsoltár a Zsoltárok könyvének rövid és találó bevezetése. Alapgondolata magába foglalja a Zsoltárok könyvének, sőt az egész Ószövetségnek az erkölcsstanát.

Az igazak útját az Úr számon tartja. Jézus szavai szerint, ha valaki az ő nevében csak egy pohár vizet is ad, nem lesz elfelejtve. Csodálatos, hogy a legkisebb cselekedet is nyilván van tartva az Úr előtt! Az Úr vigyáz rád és számon tart.

Akarsz-e boldog lenni?

Ennek a zsoltárnak az a lényege, hogy gyönyörködj az Úr törvényében.

Jóllehet, ez a törvény ellenkezik a tagjaidban lévő törvénnyel, ellentmond vágyaidnak, kívánságaidnak, mégis gyönyörködj benne, mert ezáltal lesz tied az üdvösség.

Kéthelyi Mária, Budapest

János és Jézus üzenete

Jézus játszadozó gyermekekhez hasonlítja az akkori nemzedéket. Nem ismerjük azt a játékot, amiről beszél, de a lényeg az, hogy akármit csinált az egyik csoport, arra a másik csoport egyáltalán nem reagált, semmibe vette a ténykedésüket.

A farizeusok és írástudók nem akarják elfogadni, megszívnélni Isten üzenetét, amit Keresztelő János és Jézus közvetített. Kifogásokat keresnek, csakhogy ne kelljen elfogadni az üzenetet.

Mi is eshetünk abba a hibába, hogy nem reagálunk Isten figyelmeztetésére, amit embertársunkon keresztül kapunk, mert nem tetszik a közvetítő stílusa. Meg kell fontolnunk a minket érő kritikát!

Halmágyi László

„Hallgató”, de velünk lévő Atya!

A színeváltozás és szenvedés bejelentése után, a hegyről lefelé az apostolok felvetik a kérdést, mely a nép körében élt: a messiási birodalom előkészítésére Illésnek el kell jönnie. S mintha Jézus egyetértene azzal, hogy Keresztelő Jánosban már el is érkezett. A Sirák fia részlet szerint tűzzel, haraggal érkezik - a messiási birodalmat előkészítendő - Illés.

Nehezen érthető az evangéliumi szakasz. Az első keresztényeket is foglalkoztatta Illés apokaliptikus alakja, talán ez a magyarázata a bonyolult értelmezésnek. Az első advent alkalmával Keresztelő János végezte el az illési küldetést, illetve ő töltötte be a Messiást megelőző "előfutár" szerepét. Hisz ő készítette fel a Júdeában lakókat a Messiás megjelenésére, bűnbánatra és megtérésre hívva a népet. Maga Keresztelő János nyíltan kijelentette az eziránt érdeklődő zsidóknak, hogy ő nem a visszatért Illés (Jn 1,21-25.). Ez biztosan sokaknak zavart okozhat Jézus mai evangéliumi szakaszban olvasott kijelentése miatt. Lukács az, aki magyarázatot ad Jézus idevonatkozó kijelentésére, amikor rámutat arra, hogy bár János nem azonos személy Illéssel, de valóban az ő szellemében munkálkodott, mintegy a Messiás első eljövételének előkészítőjeként. (lásd. Lk 1,15-17.)

Isten Országá Jézusban visszavonhatatlanul elérkezett. Az öröm és a szenvedés ugyan együtt van jelen az életünkben. Isten nem avatkozik közbe. Nem ment meg a világ kihívásaitól, a próbatételektől, az Úttól eltéríteni akaró történésektől. Egy valami kell, hogy éltesen bennünket: az Istenbe vetett végtelen bizalom.

A tűzzel, haraggal érkező Illés térít a jézusi útra, vagy a Mennyei Atya naponta hívogató szeretete? Ma tudatosan, őszinte bizalommal fordulok a hallgató, de mindenkor mellettem lévő Atyához!

Horváth József, Tata, Táská

„Illés már eljött, s nem ismerték fel őt.”

Hiába jött el Illés és a többi próféta, az emberi vakság határtalan, nem ismeri fel az Isten feléradó szeretetét, jóindulatát. Prófétákat gyilkol, hamis tanítással félrevezeti magát és másokat.

Életünk születésünktől fogva csetlés-botlás. Magunk és környezetünk befolyásolja a történéseket, de mindig van lehetőség a változtatásra, a helyes út felismerésére.

Magunkban kell felismernünk azt a képességet, hogy hogyan tudunk hatni másokra saját példánkkal, gondolatainkkal, cselekedeteinkkel.

Fityus Géza

Vízkereszt és Tűzkereszt

A mai evangéliumban Keresztelő János igehirdetéséről olvashatunk. Prófétikus, jövőre utaló résszel kezdődik (Lk 3,7-9), majd egy buzdító, morális rész következik (Lk 3,10-15), végül Jézusra utaló messiási tanítással fejeződik be (Lk 3,15-18). János a Lukács-evangélium szerint azokat tanítja, akik kimentek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek (Máténál a farizeusokhoz, szaduceusokhoz beszél). Ellátja őket tanácsokkal, hogy hogyan kell megváltozniuk, ha megkeresztelkedtek. Nem elég az, hogy ők Ábrahám fiai, meg kell térniük, meg kell változniuk. János elmondja neki, hogy mit tegyenek. Másrétől mond a gazdagnak, a vámosnak, a katonának – mindenkire személyre szóló a tanítása.

Karácsonyra készülve fogalmazzuk meg, hogy a mi életünket látva, nekünk mit mondana János? Miben kell nekünk megtérniük? Nekünk sem elég az, hogy a Bokorhoz tartozunk, nekünk is meg kell térniük, meg kell változnunk. Jó lenne, ha valaki nekünk is megmondaná, hogy mit tegyünk (egyéni, közösségi) – de a tetteink, gondolataink, szavaink, döntéseink felelőssége a miénk. Ahhoz, hogy felismerjük, hogy mi az, amiben nekünk kell megtérniük (mivel nekünk nem mondta meg János) – el kell csendesedni, és átgondolni az életünket.

János karizmatikus személy volt, erő áradt belőle, magával ragadta a Messiást váró embereket – persze hogy felmerült a kérdés: Ő a megígért Messiás? János eloszlatja a téves gondolatokat, és megfogalmazza a legalapvetőbb eltérést: János vízzel keresztel, a Messiás pedig tűzzel és Szentlélekkel fog keresztelni. A vízkeresztesség – a bűnbánat, a megtisztulás szentsége. A tűzkeresztesség a Szentlélek befogadását jelenti (ami a tanítványokkal Pünkösdkor történik). Vízzel mi megkeresztelkedtünk már – de vajon hogy állunk a tűzkeresztességgel? Elmondhatom, hogy bennem van a Szent Szellem? Mit jelent ez az életemben? Belülről és felülről vezérelt az életem? Tart még az éberségem? Nem feledtem el, hogy Karácsonykor ki az igazi ünnepelt? Mi lesz az én ajándékom Neki? Áldott készülődést kívánok Mindnyájunknak!

Mikloviczné Panni, Nőtincs

„És megkérdezték őt a tömegek: Mit tegyünk hát? Válaszképpen pedig ezt mondta nekik: Akinek két ruhája van, adjon át annak, akinek nincs, és akinek ennivalói vannak, tegyen hasonlóan!” (Lk 3,10-11)

- Kivel szoktam felelni? Mit?
- Mennyire igyekszem változtatni életmódomon?
- Mennyire törekszem a társadalmi – gazdasági különbségek kiegyenlítésére?

Angel

„A nemesség kötelez!”

A zsidók számára nagy jelentősége volt a családi, vérségi kapcsolatnak. Máté fontosnak tartja, hogy Jézus családfáját felrajzolja, Ábrahám-tól kezdve. Az ószövetségi olvasmány is ennek egy részletét emeli ki: Jákob megáldja gyermekeit, köztük is kiemelten Júdát, akinek leszármazottaiban nagy reményeket lát megvalósulni.

Nem mindegy, hogy milyen családba születtünk, milyen családba tartozunk! Szerencsés esetben büszkék lehetünk őseinkre, szüleinkre, és ez arra indíthat, hogy kövessük példájukat, felnőjünk hozzájuk. Régen az a mondás járta úri családoknál: „A nemesség kötelez!” Ez viselkedési normát jelentett, egy bizonyos - a gyermekekre is átörökítendő - tartást, azt, hogy a családra, a névre nem szabad szégyent hozni, és az elesettebbeket fel kell karolni.

A zsidók büszkén mondták magukat Ábrahám fiainak. Önmagában azonban semmit sem ér a még oly értékes, nemes közösséghez, családhoz tartozás, ha nem fakad belőle odaillő élet, elkötelezettség. Nem véletlen, hogy Keresztelő János így korholja a Jordánhoz tóduló sokaságot: Ne mondjátok, hogy Ábrahám fiai vagytok, hiszen Isten a kövekből is tud Ábrahámnak fiaikat támasztani. Jézus is figyelmeztet: attól, hogy vele evett, ivott valaki, vagy az utcájukban tanított, kevés az üdvösséghez.

Isten gyermekeinek, Jézus tanítványainak családjához, a Bokor testvéri közösségéhez tartozni nagy megtiszteltetés. Szeretnék méltó lenni ehhez! Erősíteni annak a drága örökségnek a tudatát, melyet elődeink megvallottak, tisztán megőriztek és megélték. Ez az örökségtudat pedig küldetésstudatot is ad: teljes odaadással folytatni Isten Országának építését, hogy gyermekeink, unokáink nemzedéke erőt és iránymutatást nyerhessen példaértékű életünkből.

Ehhez segíts Uram felnőnünk!

Csikyné Edit, Budapest

Az evangélium szerkesztői, ill. Máté bizonyosan nagyon fontosnak tartották, hogy az Örömhír olvasásának kezdetén a Hirdető családi eredetét is megismerjük.

Mi a jelentősége ennek számunkra? Vagy miért fontos Jézus életének és tanításának megértéséhez, hogy a nemzetségtábláját ismerjük? Hogy honnan jött, milyen személyiségjegyeket hordoz elődei révén,.....3x14 nemzedéken át milyen „örökséget” kapott?

Az Őt körülvevők, Őt hallgatók és követők számára bizonyosságot, megerősítést jelent származása? Nyilvánvaló, hogy jelentősége van (?), honnan jött, de még fontosabb, hogy hogyan élt, milyen utat járt be, és hová jutott!

A mi életünket, személyiségünket, gondolkodásunkat is meghatározza – valamilyen mértékben – a származásunk, a „génjeinkben van...”– mondjuk. A pszichológusok szerint könnyebben el tudjuk helyezni magunkat a világban, ha tisztában vagyunk felmenőink életének lényeges történéseivel.

A kérdés az, mennyire ill, hogyan tudjuk ezt formálni, kamatoztatni, átalakítani, felülmúlni – ha szükséges –, hogy jézusivá, Istennek tetszővé váljunk?!

Tudjuk, mit kaptunk? Milyen érzéssel kezeljük? Felemel vagy lenyom ez bennünket?

A jelenben mit teszünk az örökségünkkel? A helyünkön vagyunk a világban? Változunk?

Hogyan és mit adunk tovább utódainknak? Őket felemeli vagy lenyomja, amit örökségül hagyunk?

Szekeresné Ági

Emmánuel: Velünk az Isten!

Jeremiás próféta azzal vigasztalja népét, hogy eljön majd Dávid igaz sarja, aki kiszabadítja a fogságból az ott sínylődőket, visszavezeti őket hazájukba és biztonságban fognak élni. És mindezt maga az Isten teszi velük, ezért lesz az eljövendő vezér neve: „Az Úr, a mi igazságunk”. Bátran mondhatják tehát, hogy velük van az Isten.

Az evangélista pedig Izaiást idézi, aki jövendölésében Emmánuelnek nevezi az Eljövendőt, ami magyarul azt jelenti: „Velünk az Isten” (aki megszabadít).

Az ószövetségi nép számára evidens volt, hogy Isten velük van (hatalmas úrként kíséri, megszabadítja őket, országot ad nekik, védelmezi őket), de Jézus eljövételével ez a hit új dimenziót nyer, Isten egészen közel jön hozzánk.

Nem véletlen, hogy Máté evangéliumának kezdetén hangzik el az Emmánuel név, és a végén is ezzel fejeződik be: „Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.” Mintegy keretbe foglalja az örömhírt.

Számunkra Isten jelenléte azt jelenti, hogy belevonhatjuk Őt életünk minden részletébe, minden pillanatába, és így reményt és biztonságot ad nekünk egyénileg és közösségileg egyaránt.

Ha bármilyen veszélyben, bajban vagyunk, bizton remélhetjük, hogy gondja van ránk, mellettünk áll szeretetével.

Ha szenvedünk, vigaszt nyújt, letörli könnyünket, nem messziről, részvétlenül figyel minket.

Ha gyengék vagyunk, vagy elesünk az úton, számíthatunk arra, hogy megsokszorozza erőnket, bűneinkből irgalmasan felemel, gyógyít.

Halálunkra is bizakodva tekinthetünk, mert reménykedhetünk, hogy utána véglegesen és elszakíthatatlanul Vele lehetünk.

Talán a legnagyobb ajándék az embertársainknak, ha Isten jelenlétének örömét meg tudjuk osztani velük, ha sugárzik rólunk, hogy velünk az Isten!

Csíky Lajcsi, Budapest

József és Isten álma

Ennek a résznek a főszereplője József. Az előzményben olvashatjuk hosszú, részletes családfáját. (A külvilág szemében ő volt Jézus törvényes apja.) Máté a szűzi fogantatást egy mondatban elintézi, részletesen Lukács írja le.

Az Atya jól megválogatta Jézus leendő szüleit. Józsefről nem sokat tudunk meg az evangéliumokból, egyedül itt ír róla Máté hosszabban. Azt olvassuk, hogy igaz ember volt. Nagy vihar dúlhatott a lelkében: csalódás, bánat, sértettség, harag... és mert nagyon szerette Máriát, meg akarta védeni a törvény szerinti büntetéstől, a megkövezéstől. (De azért feleségül nem akarta venni.)

Ekkor kapja Isten üzenetét, Aki nem hagyja kétségek között vívódni. Megoldja a problémáját és életre szóló feladatot ad neki: ő nevelheti fel Jézust. (Beszédes név: Jehosuah/Jésuah = Isten a szabadító. Ugyanúgy, mint az Emmánuel = velünk az Isten.)

József nemhiába volt igaz ember: elhitte és követte Isten szavát. Feleségül vette Máriát, és felnevelte Jézust, így megvalósítva Isten álmát.

Mi keressük-e nyitott szívvel Isten nekünk szóló üzeneteit?

Elhisszük és követjük őket?

Stöckler Nándorné Magdi

Keresztelő János születésének hírüladása

A Bibliában Isten többször megígéri idős magtalan szülőknek a gyermekáldást. Így volt ez Ábrahám, Mánoah és Zakariás esetében is. Az ígélet és beteljesülése mutatta, hogy a születés kulcsa Istennél van, és Isten a gyermek által előre jelzi, hogy az embernek küldetése van!

Korunk súlyos problémája a civilizált ember termékenységének csökkenése. Sokan imádkoznak az Úrhoz gyermekért, azért is nagyon reményteljes Gábrriel arkangyal üzenete Zakariáshoz, amellyel örömhírt ad a tudtára. Gábrriel, Zakariást kezdeti hitetlenkedése (inkább csodálkozó kérdése) miatt, némasággal bünteti. A némaság jelzi: valóban isteni különleges ajándékról van szó, a némaság ennek bizonyítéka, tehát az angyal Zakariásnak a kedvére tett.

- Nem késtem-e le valamit, amit korábban megtehettem volna, és most kétségbeesve kérem az Urat, hogy ugyan kifutottam az időből, de tegyen csodát...?
- Megértem-e, hogy a gyermekáldás az örömhír továbbadásának legközvetlenebb eszköze?
- A gyermekáldás visszautasítása az Isten tervének nyílt akadályozása. A gyermek érkezésével átérzem-e, hogy maga az Isten látogatott meg?

A gyermek érkezésében az Ég és a Föld összeér. A szülőkre bízott új lélek és az anyagban megjelenő új ember egység, amelyben az ember továbbadja az életét, amelyben megjelenik az ember felelőssége, amit Isten rábíz, amellyel az Ég és a Föld harmóniájáért felelős lesz.

A Karácsony éppen az ember Isten általi megszentelésének, az ember isteni útjának felmutatása, az Ábrahámnak, Zakariásnak adott ígélet általános kiterjesztése.

Uram, add, hogy megértsem a nekem szóló ígéletet, és tudjam felismerni és követni a nekem szóló üzenetet is. Gyermekeim és utódaim érezzék, hogy anyjuk méhétől fogva viselt kiválasztottságuk fényét szülői utammal, gondoskodásommal és erényemmel nem engedem elhalványulni. Vagyis, ha Isten teljesítette ígéletét és rám bízta gyermekeimet, én is teljesítsem, amit ígértem azzal, hogy elfogadom a nekem ajándékozott, rám bízott lelkeket.

Benyhe István, Budapest

Ez a híradási rész nekem nem szép.

A családi viszonylatot készül megváltoztatni, parancsról és engedelmességről szól.

Zakariás nem érti a történetet, a gyermekszületés körüli eseményeket sem, és ezért némasággal bünteti az angyal.

Születendő gyermekének nehéz feladatai lesznek. Minden mozzanat súlyos. Megkapja az erőt hozzá, de az élete tragikusan végződik majd, mint ahogy a későbbiekben kiderül.

A Mennyei Atyához vezető út nehéz. A Keresztelő életéről keveset őriztek meg, remélem voltak derűsebb napjai is.

Sikerélménye volt, mert voltak hallgatói, tanítványai.

Kedves Mennyei Atyánk, ajándékozz meg minket is a Szentlélek erejével!

Balatonné Inci

A názáreti Mária életében valami váratlan, rendkívüli, az egész további sorsát meghatározó esemény történik. Úgy lesz állapotos, hogy nincs férje. Bár el van jegyezve Józseffel, de még nem házasodtak össze. Cikáznak a gondolatok a fejében. Mi lesz, ha József meggondolja magát és nem vesz el feleségül? Gondoljunk bele, ma hogyan fogadna egy ilyen hírt egy tinédzser kislány. Az esetek nagyon nagy százalékában abortusz lenne a vége. Mert Mária jóval 18 év alatt volt. Ki hiszi el neki az angyali üzenetet? Még rontana is a helyzetén, ha egy természetfölötti jelenéssel magyarázná az eseményt. Akár tragédiának is felfoghatná a hírt. Kétségbeesetten tiltakozhatna, vagy hallgat megsemmisülten. De nem ez történik. Mária életkorát meghazudtoló bölcsességgel és hittel fogadja az angyal bejelentését és elfogadja sorsát. Vajon milyen családi, társadalmi, vallási közegben nevelkedett ez a lány, hogy fiatalon ilyen mély hite van?

Te hogyan fogadsz egy váratlan, rendkívüli hírt, ami lényegesen megváltoztatja az életedet?

Tudod e mondani „...legyen nekem a te igéd szerint.”

Szent Ferenc imáját ajánlom „receptnek”:

Uram, adj türelmet,
 Hogy elfogadjam, amin nem tudok változtatni,
 Adj bátorságot, hogy megváltoztassam,
 Amit lehet, és adj bölcsességet,
 Hogy a kettő között különbséget tudjak tenni.

Balogh Laci, Debrecen

Az angyali üdvözet... Oly sokszor mondjuk az imát, szinte monoton, gépiesen. S ha belegondolok, szinte naivan, figyelmetlenül.

Számomra ebben a történetben a legérdekesebb az az ártatlan kérdés, ahogy megkérdezi Mária, „hogyan fog ez velem megtörténni?”. Mert pontosan tudja, hogy a gyermek hogyan fogan, s ő ennek az aktusnak nem aktív szereplője. Hiszen abban a korban bizony megkövezés volt a jutalma, ha valakinek házasságon kívül született gyermeke. S a válasz elhangzása után: „Íme, az úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.” – mondja Mária.

Mindig elgondolkodom azon, hogy vajon tudnék-e ilyen beletörődötten elfogadni egy helyzetet, akár egy munkahely elvesztése, hajléktalanná válás, betegség vagy egy nem tervezett gyermek jövedele esetén? Mennyire pánikolnék, vagy oda tudnám adni aggodalmamat, félelmemet? Tudnék Ráhagyatkozni, bízni Isten gondviselő szeretetében?

Teremtőm,

kérlek, hogy segíts meglátni életünk nehéz helyzetében akaratod, gondviselő szeretetedet!

Erdélyi Klári

„És boldog vagy te, aki hittél, mert be fog teljesedni, amit az Úr mondott neked.”

Ez az igeveres mintha szóról szóra, nekem, hozzám és rólam is szólna. Miért? Mert boldog vagyok! Boldog vagyok, mert hiszem, hogy be fog teljesedni, amit az Úr mondott nekem. Boldog vagyok, mert nap, mint nap átélhetem azt, hogy Isten ígéje és szava ma is élő és ható valóság az életemben. Boldog vagyok, mert Istennek személyes ígéretei vannak az életemre nézve és boldog vagyok, mert átélhetem azt a csodát, hogy láthatom, tapasztalhatom az Ő ígéreteinek beteljesedését. Boldogságomnak a forrása pedig a hitem, a feltétel nélküli hitem Jézus Krisztusban.

A hitem pedig az Istennel való személyes, szoros és élő kapcsolatomból táplálkozik.

De mit is jelent ez?

Egy reggel aggodalmakkal, félelmekkel tele leültem és kezembe vettem a Bibliát. Izgultam, mert sok-sok ember előtt készültem bizonyosságot tenni Istenről egy nyári táborban, de alkalmatlannak éreztem magam a „feladatra”. Imádkoztam és kinyitottam a könyvem. Ez az ige állt benne arra a napra:

„Én az Úr, a te Istened, én ragadtam meg jobbodat. Én szólok hozzád: Ne félj! Megsegítelek!”
(Iz 41,13)

Minden félelmem és aggodalmam elszállt. Hiszem, hogy Isten személyesen hozzám és nekem szól akkor. Hittem és láttam is beteljesedni ígéretét. ☺

- A mi boldogságunknak ki, vagy mi a forrása?
- Vannak-e Istennek személyes ígéretei az életünkre nézve?
- Hisszük-e, hogy Isten ma is szól hozzánk?

Szeretettel:

Juhász-Balogh Sári, Fót

Erzsébet öröme:

- vágyva-várt gyermekét várja
- meglátogatja boldog rokona
- látja Mária hitét
- gyermeke is örül
- a Szentlélek eltölti
- a Messiás eljő

Vegyük számba e napon örömeinket!

Tóth Anikó

Mária nem tétovázik és a hosszú út ellenére nekivág, hogy meglátogassa Erzsébetet. Találkozásukkor Mária köszöntésére Erzsébetben megmozdul a gyermek és Erzsébet eltelt Szentlélekkel.

Erzsébet ismerte az ószövetségi írásokat, ezért kérdezte Máriát, „*Hogyan lehet, hogy Uramnak anyja látogat el hozzám?*”

A Magnificat, Mária éneke is azt mutatja, hogy Ő is ismerte az Írásokat. Spontán jött belőle ez a csodálatos dicsőítő, magasztaló ének. Abban a helyzetben érezhetővé vált, ahogyan ujjong a lelke Istenéért és hálás a sok kegyelemért, amit kapott.

Ha nem is ilyen pillanatokot élünk át életünkben, vajon a hasonló helyzetekben, mi hogyan viszonyulunk a Teremtő Istenünkhöz? Miképpen tudunk hálát adni az életünkben történő csodákért?

Aczél Géza, Halásztelek

Mária hálaéneke

A Lukács evangéliumában található "Mária-ének" sok zeneszerzőt ihletett művek komponálására. Nekem először a Magnificat, vagyis - Szűz Mária hálaéneke, mellyel látogatásakor Erzsébet köszöntésére válaszolt - énekelve, kánonként került az életembe. Sokszor hallottam és énekeltem már, de csak sokára néztem utána pontosan mit is jelent az, amit olyan szívesen énekelek. A dallam és a latin szöveg mellett egyszer a megértés is fontossá vált számomra. Más úgy énekelni, hogy tudom mit jelent!

Az igerész elején Mária örömét, háláját fejezi ki. Mária rögtön igent mond Istennek! Nem keres kifogásokat, hanem határtalan örömmel fogadja Isten ajándékát. Pedig biztos nem volt könnyű helyzetben! Korunkban már senkit nem zavar, hogy gyermeket vár egy leányanya, de abban az időben ez még megbotránkoztatta a környezetét és akár megkövezés is járhatott emiatt. Mária számára valószínűleg azonban a legfontosabb az volt, hogy engedelmesen hagyta magát vezetni Isten által. Mária hitt, és mély tiszta hite miatt tudott hálát adni Istennek! Emiatt ujjong a szíve!

Tudok- e én is ujjongó, a módon örülni? Mikor? Megélt élmény volt-e ez az én életemben? Biztosan fel tudok idézni fontos eseményeket, amelyek során repeső, öröm volt bennem! Ha keresem ezt a megélt érzést, akkor eseménytől függetlenül az jut eszembe, hogy akkor éltem át, amikor megtapasztaltam a gondviselést, amikor betöltött a szeretet, amikor mások felé szeretettel fordultam. Utólag mindig bebizonyosodott, hogy érdemes volt igent mondani egy szeretet-feladatra és a nehézségek ellenére ezek a tevékenységek erőt adtak és mindig azt éreztem, hogy többet kaptam, mint adtam (pl. szociális otthonban karácsonyi műsor, táboroztatás).

Számomra az ujjongó öröm után éles váltást jelent a „szétszórta a szívük szándékában gőgösöket”. Úgy gondolom Isten feltétel nélküli szeretete, irgalma mindenkire vonatkozik. Azoknak a szívét is ugyanúgy megpróbálja megérinteni, akik éppen kevélyek, nagyravágyók, hatalmaskodók. Nem azért nyúl be az életükbe, hogy megbüntesse, hanem hogy ráébressze őket, hogy nem jó, amit tesznek - „a gazdagokat üres kézzel küldte el”. Ő mindenki felé keresi az utat! A kérdés, hogy az én szívem nyitva áll-e! Szeretnénk jó színben feltűnni a környezetünkben és másokban hamarabb látjuk meg a hibát, de azért ez az igerész számomra azt is jelenti, hogy merjek szembenézni a saját gyarlóságaimmal, találjam meg mi a fontos számomra és törekedjek a jóra!

„Mária még ott maradt három hónapig” olvashatjuk az utolsó mondatot. Miért olyan fontos ez? Nekem azt is jelenti, hogy ez nem egy rövid „villámlátogatás” hanem egy közös együtt-lét, személyes találkozás, amikor Mária és Erzsébet időt szánnak egymásra. Mostanában talán még nagyobb kincs az idő, mely semmi mással nem pótolható. Időt adni a másoknak és magamnak az igazi ajándék! Karácsonyra készülve az egyik legnagyobb ajándék lehet az együttlét.

Kire, mire szánok én időt?

Sokszor egy-egy beszélgetés alatt már lopva az órákra pillantok, hogy mi a következő teendőm, és ez bizony azt is jelenti, hogy nem vagyok jelen teljesen. Évekkel ezelőtt mesélte egy ismerősöm, hogy nagy családjuk eldöntötte, a karácsonyi közös ajándék nem vásárolt ajándék lesz, hanem a négy adventi vasárnap délutánt együtt, közösen töltik el. Azt mondta, életük legszebb karácsonya volt! Én is törekszem arra és tudatosan teszek azért, hogy az idei adventi készülődésemben sikerüljön időt biztosítani a kapcsolataimra, személyes találkozásaimra!

Nichterné Ruppert Kinga

Legyünk igazak és feddhetetlenek!

Egy kicsit vissza kell lapoznunk a fejezet elejéig. Itt azt olvashatjuk Lukácstól, hogy „...mindennek gondosan utánajártam...”. Nem is kételkedhetünk a szavában, de talán úgy kell értenünk ezt a kijelentését, hogy „...tőlem telhetően és a teológiai látásmódomnak megfelelően szűrtem ki a hozzáférhető információkat”. Örök rejtély marad számomra, hogy „abban” az időben – évtizedekkel a Jézus-„esemény” után – hogyan lehetett visszamenőleg hiteles adatokhoz jutni.

De talán a mai evangéliumi részletben nem is az a fontos, hogy pontosan így történt-e a két nagy-szerű asszony találkozása vagy sem. Inkább a Lukács által szándékolt üzenetét próbálom kihámozni.

Azok az asszonyok, akik már átérték az áldott állapot felismerését, tudják, hogy ez mekkora öröm... (mi férfiak pedig csak sejtjük ☺). A történetünkben két ilyen nő szerepel. Erzsébetről – aki egyébként meddő és idős, tehát a gyermekvállalás esélye inkább nulla, mint 1% – (és férjéről) ezt írja Lukács: „Mindketten igazak voltak Isten előtt, és feddhetetlenül megtartották az Úr minden parancsát és rendelkezését.” Már is az evangélium egyik üzeneténél vagyunk: *A szeretet parancsa szerint élő ember számára nincs lehetetlen! Az Istenbe vetett feltétel nélküli bizalom „csodás” eseményeket indukálhat az ember életében.*

Mária áldott állapotba kerülése is rendkívüli körülmények „között” történik. Rendkívüli, mert bevallása szerint férfival nincs kapcsolata... Talán itt kereshetjük Lukács üzenetének célját. Isten szeretne belépni az életünkbe, és szebbé, boldogabbá akarja tenni azt. A feltétel: igent kell mondani RÁ. Ez azt jelenti, hogy a szeretet törvényszerűségei szerint alakítjuk az életünket.

A harmadik üzenet pedig: ezt az örömet meg kell osztanunk valakivel, valakikkel, aki-akik szintén megosztják hasonló élményüket velünk. Az egymás örömeiben osztozás egymás örömeinek megduplázása, aminek erejében többre vagyunk képesek, mint anélkül.

Lukács Teofilnak ajánlja a könyvét, aki nevének jelentése szerint: *istenszerető*. Rajta keresztül számunkra is ajánlja, legyünk tehát *istenszeretők*!

Miklovicz Laci, Nőtincs

Ugyanis mihelyt fülemhez ért üdvözlésed hangja, ugrálni kezdett örömujjongással méhemben a magzat.” (Lk 1,44)

- Mely szavak ereje jut el a fülemtől a bensőmig?
- Mennyire teszem magam alkalmassá a boldogságra?
- Mennyire figyelek hitem boldogító voltára?

Angel

2018. december 24. hétfő 2Sám 7,1-5.8b-11.16; Zs 88; Lk 1,67-79.

Mottó: A gyűl – ölet,
a szer – etet.

Karácsony-sütemény receptje

Végy egy kiló jó meleg szeretetet, szitáld a türelem szitáján, nehogy pletykamag kerüljön bele.

Adj hozzá 1 liter örömet, 2 deci szorgalmat, 1 deci jószágot.

Gyúrd össze 1 tojásnyi kedvességgel, és takard le tiszta jókedvvel.

Ha megkelt, süsd meg a kitartás tűzénél, szórd meg asszonyi kacagással és tegyél rá pár csepp nyugodt megfontolást.

Vágd föl annyi darabra, hogy eggyel több legyen, mint ahányan az asztalt körül ülitek, hiszen mindig akad valaki, aki még rászorul!

Az én süteményemből neked is jut egy szelet.

Osztozzunk az ételben, örömben!

Szeretettel ☺ Aczélné Márta, Halásztelek

Zakariás hálaéneke

Az Evangélium azt mondja János szüleiről, hogy megteltek Szentlélekkel. Erzsébet akkor, amikor Mária meglátogatta őt, Zakariás pedig amikor Isten dicsőítésébe kezdett.

Visszanyerte beszélőképességét és hangot adott gondolatainak. Imádsága összefoglalja az isteni ígéretet, miszerint eljön majd a Megváltó. Az ima fő motívuma a szabadítás. A Megváltó születése új élet lehetőségét jelenti számunkra. A sötétség helyett az üdvösség világos útjára léphetünk. Isten belép emberi világunkba, magára veszi az emberi testet és sorsot, hogy osztozzon életünkben és utat mutasson nekünk a mennyei Atya felé!

Zakariás nem csak a saját fiáért mond köszönetet, hanem azért a gyermekért is, akinek jövételét az ő fia, János hirdetni és előkészíteni hivatott.

Kohlmann-né Bogi

